סו א מיי' פ"ו מהלכות מעשר הל' ב טוש"ע

מעשר הכרי ב שושייע יייד סיי שלא סעיף קטו: סו ב מייי פייה מהלי שבת

םח ג ד מיי שם הלכה

יא ופכ"ב מהלכות כלים הלכ" א סמג לאוין סה טוש"ע א"ח סי" רסד

:ן סעיף

תורה אור השלם

1 וּמָדַּלוֹת הָאָרֶץ הִשְּׁאִיר

ירמיהו גב טירביהן ואָני הַנְהַנְי לְּבְל קְדְשׁי בְּנִי הָרוּמֹתִי לְבְל קִדְשׁי בְנִי ישָׂרָאַל לְרְ נְתַתִּים לְמַשְׁחָה

נבוזראָדן רב לכרמים וּלִיגִבִים:

וּלְבָנֵיךְ לְחָק עוֹלְם:

הלכה י:

ולעיל כה. וש"נו, ל) [נפיל כנו. יום לן, ב) [כרימות ו.], ג) תוספתה פ"ב, ד) [לעיל כה.], ב) תוספתה שם, ו) [לעיל כ:ן, ז) [דברים טון, ה) [דף כו:ן, ע) ווע"ע תוס' מנחות ב..., הי ניש ע עוטי תנחות סו: ד"ה כדי שתהא ותוספות פסחים לד. ד"ה מחמין לוז,

> בעטרן ובנפטן, ל) ועי׳ תוס׳ לעיל כד: ד"ה איכא בינייהו

קו: ד"ה כדי שתהח ותוספות
 פסחים לד. ד"ה מחמין לון,
 [לפי מ"ש תוס' בחולין
 עה: ד"ה אנא כי האי ס"ל
 כ' דר"ש שזורי דוקא קאמר

ולא בא להוסיף אלא רק בהנך דקחשיב בלחוד מכשיר ע"ש אין מקום לקושית הרשב"א

מוס׳ במלתה דר״ם שזורי

מקום לקושית הרשב"ה מקום לקושית הרשב"ה עוד התם בחולין הביחו

מוסף תוספות א. ווןפירש"י ז"ל לשוז א. נושפיו שייי דייק כשון ראשון שהוא נתינת טעם למה אין מדליקין בו מפני שהוא יוצא מן העץ וכל היוצא מן העץ אין מדליקין בו מפני שאינו שהוא עף וכן מפני שריחו נודף וגזרה שמא יסתפק . ממנו, והא ר׳ שמעון ב״א עצמו מפרש טעמו. רשנ״ל מה תרומה טהורה אין לך מה תרומה טהורה אין קך בה אפי׳ הדלקה אלא משעת הרמה ואילך, לא מצית לפרושי הכי, דמנ״ל דאסור להדליק בטבל טהור, אי משום תרומה רפתיכא בה, הניחא למ״ד בסוטה חולין הטבולין לחלה כחלה דמו, אלא למ"ד לאו כחלה דמו אמאי יהא אסור להדליק אמאי יהא אסור להדליק . בו, ועוד, אי בהדלקה בו, ועוד, אי בהדלקה דתרומה טהורה מיירי, אטו מי שרי להדליקה אחר הרמה וכר' וליכא למימר דנחזור ונלמוד דטבל טהור יהא אטור בהדלקה מטבל טמא בכ״ש לבתר דנילף שריפת טבל טמא מאכילת טבל טהור, דאין זה כ״ש, דאכילת טבל טמא היינו שריפתו אבל בטהור כיון . רשייכא בי׳ אכילה איכא בי' אכילה איב.. דאכילה דוקא מימ' סרא"ש. מוס׳ הרח״ש. להאכיל לבהמתו ו. כגון האביל דבהמחו או להדליק, חוק פקמים לד. ד"ה מחמין, ולהסיקה מוד"ה ל6. ה. דהיינו דוקא סווד"ה ל6. ה. דהיינו דוקא הנאה שאין של כילוי. מוק' יכמות סוו ד"ה ל6. ה. הא לאו כבוד השבת מדליכת בר מחק בראים מדליקיז בו. מוס' הרא"ש. ו. דלא פסיל אלא. מוס׳ הלח״ש. דבסיל אלא. מוס׳ הלח״ש. דבסיל במתני׳. מוס׳ הלח״ש. ט. מפני שהוא עף. מוס׳ הלח״ש. י. בשמן . ובנפט. תוס' יא. כרב ברונא. . פקועות פקופות ובנפט. מוק הלח"ש, יא. כרב ברונא. לענ"א, יב. ודלא כרב ברונא. לענ"א, יג. וכרב ברונא. לענ"א, יג. ודלא רשב״א. ברונא. 10. אלא חד מינייהו פליג 10. אלא חד מינייהו פליג ליי בחדא. ראידך פליג עליי בחדא. רפכ״ל. 10. לאו היינו קרבי דגים (זלא, רפכ״ל. ד. דשמן דגים אפי בעינה אבל קרבי דגים ע"י הערובה, והיינו כשכ״ל. זו. ואידך סבר דשמן דגים ע"י עתובר אין בעיניה אבל עתובר אין בעיניה אבל

איתלי שרגא. הדלק את הנר: עד רמתא. שם מקום: לכורמים. לשון מאספים כמו כורמים עליו את הכלים לקמן בפרק רבי עקיבא

> לקמן (דף עה.) והניחם נבוזראדן ללבושי המלך: סולמא דצור. מעלה הר וקלרה המסילה וגבוהה וקורין אותה פוייאיא״ה: אין מדליקין בטבל טמא. וכ"ש בטהור ולקמיה מפרש טעמא: מה פרומה טהורה. שהיא לאכילה אין לך בה אלא משעת הרמה ואילך ומקמי הכי אסירא שהרי טבל במיתה לאוכלה אף תרומה טמאה אע"פ שאין אתה אוכלה אלא מסיקה אסור להסיקו בטבלו: אין מדליקין בצרי. כדמפרש לעיל ועוד כדהתני ואזיל דאינו בא מן הפרי אלא מן העץ שרף בעלמא והוה ליה כופת ואינו נמשך. לישנא אחרינא וכן היה רבי שמעון בן אלעזר אומר כו' לאו טעמא למילתיה יהיב אלא הכי קאמר ועוד היה אומר דבר אחר בלרי: עלי הקטף. כך שמס: מן הפרי. לאפוקי שמן דגים ועטרן ולרי: אין לך אלא מה שאמרו חכמים אין מדליקין בהן. כגון פסולי שמנים דמתניתין ח: ומדליקין בשמן דגים. ואע"ג דדמי לחלב ואינו יולא מפרי: ובעטרן. ואע"ג דמופת קאתי: סומכום היינו ס"ק. רבי יוחנן בן נורי דפסיל כל הנך דמתניתין וחלב אימני בהדייהו דהוא יולא מן הבשר ואכשר בשמן דגים: איכא בינייהו דרב ברוגא. דאמר לריך לתת לתוכו שמן כל שהוא אי נמי דאכשר חלב מהותך בתערובת שמן כל שהוא חד מהנך תנאי סבר לדרב ברונא דחלב ניתר בתערובת אבל שמן דגים אפילו בעיניה וחד סבר שמן דגים על ידי תערובת אבל חלב כלל וכלל לא: אין כו משום שלש על שלש. להבל טומחה בג׳ חלבעות: יולה מן העד. כמו קנבום ולמר גפן: ומסככים בו. סוכה הואיל ואינו מקבל טומאה דאין מסככין בדבר המקבל טומאה כדילפינן במס׳ סוכה (דף יב.) מגרנך ומיקברי: חוץ מפשחן. דילפינן לקמוף דאיקרי עץ

כדלקמוח הלכך אין מסככין באונין:

דגים סומכום היינו ת"ק איכא בינייהו דרב ומקבל טומאת נגעים אפילו אונין שבו ברונא אמר רב ולא מסיימי יתניא רבי שמעון בן אלעזר אומר יכל היוצא מן העץ אין בו משום שלש על שלש ומסככין בו חוץ מפשתן אמר אביי

סבר שמן דגים בתערובותיג אבל חלב כלל וכלל לחיד והשתח תרוייהו לא סברי בכולה מילתא כרב ברונא™ ולא משמע הכי ובקונטרס דחק לפי שפירש במתניתין דשמן דגים היינו קרבי דגים שנימוחו ונראה לר"ח דשמן דגים™ היינו שמן שבא מעינו של דג כדאמר בהמוכר את הספינה (ב"ב דף עג:) נגדו מגלגלתא דעינא תלת מאה גרבי מישחא ובשמן דגים מודה רב ברונא דשרי בעיניה והשתא חד מינייהו סבר™ לגמרי כרב ברונא™: ללא מסיימי. ולא שייך הכא תנא בתרא לטפויי אתא"ם 🕫 דמוכח קצת דת"ק להחמיר מדקאמר אין לך אלא מה כו' ומדליקין בשמן

דגים ובעטרן משמע דווקא הנךר מדנחת לפרושי ולא פי׳ נמי דרב ברונארא: אין בו משום שלש על שלש ומסכבין בו חוץ מפשתן. קשה לריב"א דמשמע דפחות משלש על שלש מסככין אפי" בשל פשתן ובפ"ק דסוכה (דף טו.) אמרינן סיככה במטלניות שאין בהן שלש על שלש פסולה ותירץ דהתם איירי דבאות מבגד גדול שכבר היו ראויות לקבל טומאה אבל הכא מיירי בהנהו שלא היה בהם מעולם שלש על שלש וקשה לרשב"א דאפי׳ אם לא נארג בו מעולם שלש על שלש מקבל טומאה כדאמר בפרק במה אשה (לקמן דף סג:) אריג כל שהוא טמא ואין מסככין בו בב ויתל דהתם מייריבג כשאין בדעתו לארוג בו יותר והכא מיירי כשיש בדעתו לארוג בו יותר הלכך אם אין בו שלש על שלש טהור:

שהוא עף. ונדבק בכותלי הבית ומדליק את הבית: חמחא. חמותה: ולימא מר מפני שהוא עף. ויהא בהול על ממונו ויבא לכבות תימה דה"ל למימר "אפילו בחול נמי ליתסר כדאמר לקמן

דאין מדליקין בנפט לבן אפילו בחול מפני שהוא עף: חדא ועוד קאמר. וקשה לר"י דתניא בסמוך הצרי אינו אלא שרף מעלי הקטף" משמע דהטעם לפי שאינו נמשך אחר הפחילה ומה

אין מדליקין במבל ממא. פירש בקונטרס וכ״ש בטבל טהור ואין נראה דלא הוי כ״ש דמהיכא מיתיג אלא ה״ה בטבל טהור דילפינו טבל טהור מטבל טמא מה טבל טמא אין לך בו שום הנאה של כילוי אלא מהרמה ואילך אף טבל טהור כן אבל הנאה שאינה של כילוי שרי דלא מצינו בשום מקום שיהא טבל אסור בהנאה ומהכא נמי ילפינו

הולרך לבדות הטעם מדעתוב:

כהן ששכר פרה מישראל לא יאכילנה

כרשיני תרומה (יבמות פ"ז דף סו:) דהנאה של כילוי™ אסורה לזרים אבל

שאר הנאות שרי דתנן בפרק בכל

מערבין (עירובין דף כו:) דמערבין לישראל בתרומה הש): רבי ישמעאל

אומר כל היוצא מן העץ אין מדליקין

בו. הא דלא קתני אלא פשתן כדקתני

במתני' משום דמתניתין איירי בפסול

פתילות והכא איירי בפסול שמנים

קשה לרשב"ה דרבי ישמעהל דתני

במתני' דאין מדליקין בעטרן מפני כבוד השבת משמע^ר שנמשך אחר

הפתילה יפה אלא דגזרינן שמא יניחנו

ויצא כדמפרש לעיל והכא משמע כל

היולא מן העץ אינו נמשך אחר

הפתילה ועטרן יולא מן העץ הוא

דהוא פסולתא דזיפתא כדאמר לעיל:

רבי שמעון שזורי אומר מדליקין

לרשב"ח מה בח לומר רבי שמעון

שזורי דהא לרבי יוחנן בן נורי נמי

מדליקין בהן מדקאמר אין לך אלא

מה שאמרו חכמים אין מדליקין

משמעי דוקא הנהוח אבל שמן פקועות

ונפט מכשיר ועוד דנפט מכשיר

בהדיא רבי יוחנן ואין לומר דרבי

שמעון שזורי איירי בנפט לבן דהא

אפי׳ בחול אמר לעיל אין מדליקין

בוש ואי גרסינן אין מדליקין במילתיה

דרבי שמעון שזורי אתי שפיר: איבא בינייהו דרב ברונא. פירש

סבר דחלב מהותך שרי בתערובות"א

אבל שמן דגים אפילו בעיניה ב וחד

בקונטרם דחד מינייהו

בשמן פקועות ובנפט. י קשה

לעזי רש"י פוייאיא"ה [פו"י]. גבעה.

מוסף רש"י שרף. היינו מידי דמנטף מן העץ וקורין גומא (בריתות ו.).

רב נסים גאון איכא בינייהו דרב ברונא אמר רב ולא מסיימי. ושמעתתא דאיתמרא

בפירקא (דף כג) חלב מהותך . וקירבי דגים שנימוחו. מה לשרצים שכן מטמאין בת לשו בים שכן מסמארן בכעדשה. עיקר דילה בתורת כהנים [ויקרא יח] כל הנוגע בהם יכול בכולם תלמוד לומר מהז. אי מהז . יכול במקצתם תלמוד לומר בהם, הא כיצד עד שיגע במקצתו שהוא ככולו שיערו חכמים בכעדשה שכן החומט תחילת ברייתו . כעדשה. ותמצא בגמרא בער שה. התמצא בגמה א דחגיגה (דף יא) בסוף פרק הכל חייבים בראייה ובנזירות (דף גב) בפרק כהן גדול.

רבינו חננאל

ועוד מפני שהוא עף. רבי וערפון] אומר אומר אין מדליקין אלא בשמן זית בלבד. א"ר יוחנן בן נורי מה יעשו אנשי בבל שאין מה יעשו אנשי מדי שאין להם אלא שמן אגוזים, ואנשי אלכסנדריא שאיו להם אלא שמן צנונות, אין לך אלא השמנים שאמרו חכמים אין מדליקין בהן, וכן הלכה. רבי שמעון בן . אלעזר אומר כל היוצא מן העץ אין בו משום שלש על שלש ומסככין בו חוץ על שלש המסכבין בו זווץ מן הפשתן, שבגד פשתן מקבל טומאה אפילו אין י בו אלא שלש על שלש אצבעות ואין מסככין בו. ואתא אביי למימר כי

(דף פת:): וליוגבים. לשון יקבים שעולרין ופולעין את החלוון להוציא דמו כדאמרן בפרק כלל גדול

לימא מר מפני שהוא עף חדא ועוד קאמר חדא מפני שהוא עף ועוד גזירה שמא יסתפק ממנו ההיא חמתא דהות סניאה לה לכלתה אמרה לה זיל איקשים במשחא ראפרסמא אזלא איקשים כי אתת אמרה לה זיל איתלי שרגא אולא אתלא שרגא אינפח בה נורא ואכלתה: יומדלת הארץ השאיר נבוזראדן רב מבחים לכורמים וליוגבים כורמים תני רב יוסף אלו מלקטי אפרסמון מעין גדי ועד רמתא יוגבים אלו ציידי חלזון מסולמות של צור ועד חיפה: ת"ר "אין מדליקין במבל ממא בחול ואצ"ל בשבת כיוצא בו יאין מדליקין בנפט לבן בחול ואצ"ל בשבת בשלמא נפט לבן מפני שהוא עף אבל טבל ממא מאי מעמא אמר קרא 2ואני הנה נתתי לך את משמרת תרומותי שבשתי תרומות הכתוב מדבר אחת תרומה מהורה ואחת תרומה ממאה מה תרומה מהורה אין לך בה אלא משעת הרמה ואילך אף תרומה ממאה אין לך בה אלא משעת הרמה ואילך: גופא ר"ש בן אלעזר אומר אין מדליקין בצרי וכן היה רבי שמעון בן אלעזר אומר פצרי אינוֹ אלא שרף מעצי הקמף ייר' ישמעאל אומר כל היוצא מן העץ אין מדליקין בו ר' ישמעאל בן ברוקה אומר אין מדליקין, אלא ביוצא מן הפרי ר' מרפון אומר אין מדליקין אלא בשמן זית בלבד עמד רבי יוחנן בן נורי על רגליו ואמר מה יעשו אנשי בבל שאין להם אלא שמן שומשמין ומה יעשו אנשי מדי שאין להם אלא שמן אגוזים ומה יעשו אנשי אלכסנדריא שאין להם אלא שמן צנונות ומה יעשו אנשי קפומקיא שאין להם לא כך ולא כך אלא נפט אלא יאין לך אלא מה שאמרו חכמים אין מדליקין ומדליקין בשמן דגים ובעמרן רבי שמעון שזורי אומר מדליקין בשמן פקועות ובנפט סומכום אומר כל היוצא מן הבשר אין מדליקין בו אלא בשמן

חרים. עד היי היי היי מיד היי מיד מסבר דשמן דגים בעיניה דשמן דגים בעיניה שרי, אלא חד אמר שמן דגים בעיניה ולא קרבי דגים לעולם [אפר׳ ע״י תערובת ודלא כרב ברונא. שיטה מסבר דשמן דגים בעיניה לא, אבל קרבי דגים כלל כלל לא ודלא כרב ברונא. לפנ״ץ, משום דבעיניה ממשיך, וחיינו דרב ברונא. שיטה להכ״ץ, יו. [וסומכוס הוא דאסר. ריענ״א. בל באחריני לא. מוס׳ הכל״ש. כא. כי אם אלה. מוס׳ להמיץ בעיניה אבל קרבי דגים צריך תערובת. למנ״ץ, משום דבעיניה מימשיך, וחיינו דרב ברונא. שיטה להמיץ כל שבא המיץ לממן סג: ד״ה מניין.
הכל״ש. כב. [והכא] לא מרבינן אלא ג׳ על ג׳. מוס׳ לקמן סג: ד״ה מניין.